

Det eneste, der foreligger oplyst, er, at han er bleven Forretningsfører for den lokale socialdemokratiske Avis. Medens Flertallet nu mener meget bestemt at maatte holde paa, at Udlændinge, der drive politisk Agitation, af hvilken Farve den maatte være, ikke bør have Indfødsret, har man paa den anden Side fundet, at det foreliggende Tilfælde ikke gennem Maribo Byraad er ført frem paa en saadan Maade, at der er tilstrækkelig Grund til at nægte Ansøgeren Indfødsret. Jeg kan tænke mig en eller anden indvending, at denne Udtalelse i Betænkningen nærmest maatte føre til, at Udvalget ikke indstillede ham til Erholdelse af Indfødsret, og det erkender jeg fuldkomment; men man har ment, at det var mindre heldigt, om en Sag af denne Natur skulde gaa frem og tilbage mellem Tingene, og at det vilde være mere naturligt, om man søgte ved Forhandling med den højtærede Indenrigsminister at naa en fælles Forstaaelse om, hvorledes man for Fremtiden burde gaa frem. Kan en saadan ikke opnaas, vide vi jo alle, at Lands tinget paa dette Omraade staar med sin utvivlsomme Nej-Ret og med Lethed kan gøre sin Myndighed gældende. Men Udvalget har ment, det vilde være mere hensigtsmæssigt at forsøge en Forhandling med den højtærede Minister og derfor foreløbig at indskrænke sig til at tage et Forbehold, saa at man til næste Aar, hvis det høje Ting bifalder, hvad Flertallet har udtalt i Betænkningen, kan gaa frem i Overensstemmelse dermed. Det er jo mindre væsentligt, om der i Aar kommer nogle Stykker med, om hvilke man maa sige, at de egentlig ikke burde være medtagne. Den højtærede Minister har udtalt, at da hele Udvalget havde indstillet Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, var der ikke nogen særlig Anledning til Konferencen, og jeg vil derfor med Interesse afvente, hvad han har at sige i Anledning af det, der er udtalt i Betænkningen. I øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Olesen: Da hele Udvalget jo er enig om at anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse, er der jo ikke stort at tilføje. Jeg vil sige den ærede Ordfører Tak for det Arbejde, han har udført, og for alle de Tal, han har samlet sammen. Jeg vil dernæst sige, at det tidt har sine Vanskeligheder at træffe Bestemmelse om Meddelelse af Indfødsret her i Landet. Naar en Udlænding søger Indfødsret, er man altid henvist til at skønne over hans

Forhold. Vi have jo nok visse Regler at gaa efter, men de ville i mange Tilfælde, hvad jo ogsaa er udtalt af den ærede Ordfører, ikke kunne bruges. Skønnet begynder i Mandens Hjemstavn. Kommunalbestyrelsen skal skønne, om den kan anbefale den vedkommende, og dernæst skal Amdtsraadet skønne. Sagen kommer saa til Regeringen, som ogsaa skal skønne, og endelig kommer den til Rigsdagen, hvor det gaar paa samme Maade. Det bliver saaledes i det hele taget en Skønssag, hvem der skal have Indfødsret og hvem ikke. Hele Udvalget er blevet enig om at følge Regeringens Skøn i Aar og anbefale alle dem, som Regeringen har indstillet, til at faa Indfødsret. Naar vi have gjort det, er det imidlertid med forskellige Motiveringer. Der er jo saaledes i Udvalget dannet et Flertal og et Mindretal, der hvert have sit Skøn over de forskellige Personers forskellige Forhold. Som ærede Medlemmer ville se, har Mindretallet taget lidt Afstand fra Flertallet, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Fattighjælp ydet i Sygdomstilfælde. Her vil man lægge Mærke til, at Flertallet ikke udtaler sig saa særlig bestemt, idet der jo ogsaa her skal udøves et Skøn; dette Spørgsmaal kan overhovedet ses baade fra den ene og den anden Side, og det er ikke let at angive nogen bestemt Regel. Mindretallet har ment, det ikke kan nytte at opstille en saadan for Ydelse af Fattighjælp, navnlig i Sygdomstilfælde, fordi man dog meget ofte, som dette Lovforslag viser, nødsages at bryde den. Jeg skal nævne som Eksempel Nr. 123, hvor der er Tale om Ydelse af nogle Smaating, lidt Kul osv. som Fattighjælp. Man kan nu sige, at om Manden har faaet en Skæppe Kul eller to, saa skal han ikke derfor være udelukket fra at faa Indfødsret, men hvis han har faaet en halv Tønde eller en hel Tønde eller to Tønder, skal han saa ikke have den? Det bliver altid en Skønssag. Skønnet begynder som sagt i Mandens Hjemstavn, og det bliver senere Lovgivningsmagtens Sag at skønne over Størrelsen af den Fattighjælp, der er ydet. Mindretallet mener derfor, det ikke kan nytte her at opstille særlige Regler. Heller ikke kan Mindretallet se, hvorfor man skulde opstille en Regel med Hensyn til Alderen for dem, der søge Indfødsret, altsaa en Regel om, hvor længe de skulde have været her i Landet, og paa hvilken Tid de skulde være komne herind. Sagen er jo den, hvad ogsaa Forslaget viser, at de allerfeste ere komne her til Landet i deres Ungdomsaar og have lagt